

v življenji in pri delu prikazuje? Ako takega v hlevu opazujemo, bomo videli, da se človekovim poveljem zoperstavlja in pri suženji, napravljanji s konjsko opravo itd. bogati noče. Ako takega konja v voz vprežemo, ga noče pretegniti in če se z bičem ali kakorkoli k temu priganja, skoči in potegne voz nagloma za nekoliko naprej in se zopet vstavi, ali pa voz na stran ali pa nazaj tišči, tako, da človek, ki je na vozu svojega življenja varen ni. Podobno se vede konj, če ga zasedeš in jezdiš hočeš. Včasih je konj popolnoma pohleven, se da vpreči in lepo vozi in ni na njem prav nobene napake opaziti. Kolikor so mene mnogoletne skušnje učile, je edini vzrok te napake grdo ravnanje s konjem v mladosti, ko se je voziti učil in ko se je podkavati začel. Z živino se mora posebno v mladih letih prijazno in lepo ravnati in tako postane tudi ona pohlevna in vbogljava svoje žive dni.

Salicilna kislina dober pomočnik zoper bučelni pik. Najprej je treba želo iz rane potegniti, pa ne stiskaje in gnjete rano, ker tako le še bolj strup v globoko meso vdira. Najboljše ga je s prsti ali ščipalnikom iz rane potegniti. Ko je želo iz rane, se rana sme nekaj stisniti, da se na nji prikaže kapljica krvi in potem se okoli rane tako na široko, kakor srebrni goldinar zaleže, z vodo ali alkoholovo tekočino, v kateri je nekaj salicilne kisline raztopljene, tere. Še boljše je nekaj salicilne kisline pod kožo vbrizgati. Ko je rana s salicilno kislino vtrta, se pomaže s koldijem, da se zraku zabrani do nje.

Dopisi.

Iz Ptuja. (O okrajnej skupščini na dalje.) Č. g. župnik Rajč opozoroval je skupščino na to, da se proti okrajnej hranilnici nikdor ni oglasil razven ptujski meščani in sicer samo oni, kojim iz mestnih peneznih zavodov več ali manje v žep padne. Razumemo sicer, rekel je, ka meščani nam kmetom svojo suknino, robce in druge cunje radi drago prodajajo, od nas pa hočejo vino in poljske pridelke po nizkej ceni imeti; ali, da zastopniki izbrani za celi okraj, kojim bi tedaj blagor in sreča celega okraja morala biti jednako na sreči, gledajo vedno le na dobiček lastne občine, to opazivati nas težko stane, ker okrajni zastopniki niso za to izvoljeni, da delajo okraju na leto kakih 36.000 fl. stroška, okraj pa bi od tega skoro nikakega haska imeti ne smel; zatoraj smemo očekivati: ka bode te tudi vi gospodje meščani z nami vred glasovali za ustanovljenje celemu okraju koristnega zavoda. Se vé, da so bile tudi Rajčeve besede — bob v steno. Kaj je treba kmetom hranilnice, če jo le mesto ima. Govorite, kar hočete, mi pa bomo le nasproti glasovali, mislili so si meščani, in tudi tako storili. Ravno tako zastoj bil je tudi dr. Gregoričev obširen in temeljit govor, v katerem je Strafelova,

Breznikova in Piskova nasprotna trdenja tako zmlatil, ka ni zdravega zrna v njih več ostalo, in da meščani sami niso prav vedeli, imajo svoje prvake na tihem obžalovati, ali se njih zavoljo nepremišljenih pretenj tako zazčesanih očitno sramovati. Da se odborov predlog: naj se hranilnica osnovi, vkljub trem Judašom, po večini sprejel, je že znano. Devni red bil je s tem končan, ko se oglasi zopet Pisk in začne neslano kvasiti o državnem zboru in sedajnej vladi, da dolgo ni se vedelo, kaj da namerava. Kdo pa je ta Pisk? tako bode vendar marsikdo radovedno pital.

Konec prihodnjic.

Iz zgornjega Štajerskega. (Slovani na tujem.) Zanimalo bo gotovo naše brate doma, ako zvejo, kako si mi Slovani tukaj v tujem kraju za dušo in truplo živeža iščemo. V Fohnsdorfu, vesnici edno uro od Judenburga, nas živi okolo 1000 Slovanov, 500 nas je Slovencev, drugi pa so Čehi in Hrvati. Delo naše je težko in nevarno, noč in dan kopljemo več sto metrov globoko pod zemljo premog, ki se na vse kraje sveta po železnici odvaža. Plačilo je pičlo, 70 kr. za den ali noč, pa vendar smo zmirom dobre volje in zadovoljni, ker — na Boga ne pozabimo. Ko je letos čas velike nočne spovedi prišel, smo šli k našemu g. župniku in jih prosili, naj nam spravijo spovednika, kteremu bi se mogli v maternem jeziku spovedati. Ni ga bilo treba zelo daleč okolo iskati, ker milostljivi knezo-škof sekovski tudi za Slovane svoje škofije skrbijo in zavoljo teh v našo okolico navadno ednega mešnika namestijo, ki je slovan-skih jezikov zmožen. Prišli so k nam č. g. Pajtlar, kaplan v Judenburgu, Slovenec po rodu. Kakšno veselje smo ta dan imeli, ne morem popisati. Zdelo se nam je v teh urah, da smo doma v domovini pri svojih, ko smo božjo besedo zaslišali v milem maternem jeziku, in zmirom še nam donijo v ušesih besede, ktere so naš slovenski mešnik pri svojem odhodu rekli: Bratje! kedaj se peljate na delo pod zemljo, mislite na zadnjo vožnjo v zemljo — na grob.“ Podzemeljski delavec.

Iz Artič pri Brežicah. (Žalostni časi za kmetski stan.) Ako človek premišluje kmetski stan, mora pač nehote reči, vse bi bil rajši, kakor zdaj kmetovalec. Zakaj kmet nima zdaj nobene tolažbe v bodočnosti, nobene boljše nade v prihodnosti in nobenega upanja rešitve v nadlogi. Vse je zadolženo, večina uže v propadu, iz katerega se več rešiti ne more. Skoraj vsaki dan se pri okrajni sodnji prodavajo po dražbi kmetska zemljišča. In kako? Če je premoženje cenjeno na tisoče, se proda za stotine. In kdo ta posestva kupuje. Morebiti kmetje? O, ne, kupei so večji del pisarji, uradniki, briči, trgovci, meščani, odeluhi. Le ti imajo še denarjev, le ti kupujejo kmetije in potem jih na manjše kose prodavajo in kar je boljšega, sebi pridržijo, dosedajnega posestnika pa z vbogimi otroci in družino kar spodijo. Pojdi s trebuhom za kruhom. In taka

družina pride večidel občinam na oskrbovanje. Takih imajo občine uže preveč. Kdo je tega vsega kriv? Kaj je temu vzrok? Morebiti so ljudje leni, nočejo delati, ali ne umejo kmetovati. Ni tako. Tukajšnji ljudje so marljivi, v kmetijstvu dobro umni. Da so tako propadli, je največ krivo: zadolžili so se, ker so morali graščakom tlako, desetino in druge davščine drago plačati. Potem z direktnim davkom in s prikladami smo preobloženi in le ti davki se nevsmiljeno iztirjavajo, toraj kmet ne more čakati, da bi svoje pridelke takrat prodal, kedar bi boljše ceno imeli. Brž, ko mu kaj prirase, mora prodati in dolg plačati, drugače mu bo po sili prodano in večidel se le stroški plačajo, dolg pa ostane. Drugi vzrok so pa tukajšnja zemljišča, proti vremenskim neugodam preobčutljiva. Če je suša, je tukaj zemlja, kakor šepinja in če je obilno dežja, ga zemlja ne pije. Tudi nas skoraj vsako leto toča obišče; če nam enih pridelkov pusti, pa nam druge gotovo vzame. Vrh tega so zemljiščni cenilci naša zemljišča predrago ocenili in prevelike dohodke napisali; toraj bo dača še veliko večja. Reklamacije bodo malo pomagale. Potov in potroškov je pa veliko, ker moramo povsod, kamor se obrnemo, plačati.

Od sv. Petra pri Radgoni. (Letina.) Preteklet je lep Marijin mesec, veseli majnik, s katerim smo slobodno zadovoljni, ker je skoraj ves čas bilo lepo prijazno vreme, le samo 4 dni je zaporedom deževalo, in sicer od 11.—14. tako, da nismo mogli kaj delati v vinogradih ali na polji; bali smo se, da bode po dežji nastopil mraz, in to celo opravičeno, ker, ako bi se noči izjasnile, imeli bi gotovo slano, kakor lani. Toda hvala Bogu! to se ni zgodilo. Neka druga neugoda nas je vendar zadela, toča namreč, ktera je 28. maja zvečer precej poklestila; največ škode je povzročila po vinogradih, v katerih še letos tukaj pri nas krog Radgone precej lepo kaže. Tudi sadja bomo nekoliko imeli, seveda ne toliko, kakor lani, vendar bomo morali s tem zadovoljni biti, kar bo, ako nam dobitljivi nebeski Oča le to pred točo ali kako drugo nesrečno nimo obvarje. Na njivah se tudi lepo kaže, posebno ozimina, o o jarini pa še ni moči kaj zanesljivega poročati, ker sta kornuza in krompir še komaj prav iz zemlje prodrla. Vedni dež v aprilu je to zakrivil, da se okopavni sadeži niso mogli redno v zemljo spraviti, ker se je prva kop po gorica zavlekla do konca aprila, ter s tem opravila na njivah nekoliko časa zastavila. Sedaj je uže vse poravnano, tudi vinogradi so tukaj drugokrat okopani. Konečno še omenim, da je letos 21. aprila umrl blagorodni g. Janez Maj, kateri je mnogo let bival tukaj pri svojih gorica. Prepeljali so ga v Gradec, kjer so ga položili v rodbinsko rako. Naj počiva v miru!

Iv. D.

Od sv. Marjete pri Pesnici. (Veselica.) Na večer 9. maja, če tudi ob deževnem vremenu, se je slišala od vseh krajev strelba možnarjev in

videli so se velikanski kresi po hribih, najlepši pri sv. Vrbanu v Kamci v znamenje radosti slov. ljudstva, ki dokazuje srčno vdanost do habsburške hiše, ker se je bližal veseli den poroke cesarjevičeve. Dne 10. maja so nas tukaj rano budili možnarji in vabili najprej k božji službi in potem k veselici učencev. Ob 6. bila je „velika meša“ z zahvalno pesnijo, blagoslovi in potem druga peta meša. Farani z učenci so se obilno vdeležili. Kmalu po božji službi je šolska mladež med strelbo in z zastavami, s cesarsko, štajersko in slovenskimi podala na odlični kraj pod milim nebom, kder je bil pripravljen oder za deklamovanje, govore, petje in igro. Zastave so se natakile na oder, na katerem je visela podoba cesarjevičeva Rudolfa s Štefanijo in primeren napis. Prvi nagovoril je mladino in mnogo število ljudstva gosp. Št. Kovačič nadučitelj in prečital dnevni red. Za njim je govoril ondodni g. kaplan J. Ž. o pomenu veselice in o veselem dnevu, kojega vsa Avstrija obhaja. Radostno so navzoči ob konci zaklicala trikratni „živijo“ cesarjeviču in princezinji. Potem so učenci deklamirali in sicer: 1. O slavnej poroki iz Vrteca; 2. Po smrti; 3. Zapuščena sirota; 4. Jutro solnce; 5. Dobro jutro; 6. Lehko noč; 7. Glasni zvonček; 8. Pogreb; 9. Pokopač; 10. Kedo; 11. O nevihti; 12. Mravlje; 13. Slovo Abuna; 14. Materna zahvala. Po deklamiranji so učenci peli 1. Kmet; 2. Preljubo veselje; 3. Spomlad. Za petjem je sledila telovadba in za tem šaloigra „Boječi Matevž“ ki predstavlja, kako Jerica svojega brata uči strahove poditi. Prav dobro so šaloigro predstavljali sledeči učenci: Marko Ant., Štancer Franc, Najvirt Alojz, Tomažič Vinko in Stožer Zefa. Radostno je igralo navzočim srce videti majhne otročiče prednašati in igrati, kakor odraslene ljudi, ako so tudi nekateri iz prvega razreda po 8—9 let stari komaj meter visoki. Vsa veselica je napravila veliko smeha in radosti. Naslednjič se je izrekla javna zahvala g. nadučitelju za veliki trud, krajnemu šolskemu svetu za 10 fl. koje je dovolil iz šolske kase, g. načelniku Bračkotu in njegovej soprugi za pogostovanje šolske mladeži in posebno g. baronu Gödelnu, našemu poslancu, ki nam je za veselico po uredniku „Sl. Gospodarja“ poslal 10 fl. in 30 knjižic cesarjevič Rudolf in princezinja Štefanija. Po živahnih „živio-klicih“ še zapoje mladina cesarsko pesen, po kateri se je pogostila. Dobili so tudi igralci in govorniki posebna darila. Ob 11. uri je bil konec vsega.

Iz Moravec pri Ljutomeru. (Letina — smrt.) Letine nadejamo se prav obilne. Rž in pšenica dobro kažeta; rž je sedaj začela prav lepo cvesti, ker mu lepo vreme ugaja, krompir in kornuza tudi izvrstno kalita in iz zemlje poganjata. Sadja bomo tudi po goratih krajih obilno imeli, ako toča ne oklesti. Smrt v naši fari neprenehoma ljudi pobira. Ali izmed vseh, kar jih je pokosila britka smrt, ostaneta nam dva najbolj v spominu,

Na spomlad, t. j. bilo 25. marca umrl je mnogo-zaslužni za našo občino spomina vredni Arnej Rantaša v 51. letu svoje starosti. Pokojni bil je občinski predstojnik, cerkveni ključar priden narodnjak in tudi vrl naročnik „Slov. Gosp.“ Bodi mu zemljica lahka. Dne 25. maja pa je umrla nadučiteljova soproga gospa Katarina Pirc zapustivša 4 neoskrbljene otroke. Bila je rajna rojena v Ilirski Bistrici na Kranjskem od po Slovenskem dobro znane narodne rodbine Tomšič. Narodni duh je ostal v njej do smrti in ni zamudila dneva, da ne bi prebirala slovenskih listov in knjig. Najrajši je kratkočasila se s Krempeljinovimi spisi in za to ji je Bog srečo dal, da ravno pri tem slovenskem zgodovinarji počiva. Srečno veselje je imela tudi s podučevanjem otrok ter je bila mnogo let učiteljica ženskih ročnih del. Mlado in staro jo je lubilo, ker bila je skrbna mati, izvrstna sosedka, dobra učiteljica v narodnem duhu izobrazena. Pogreb je imela sijajen. Naj počiva v miru!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Svitli cesar so ogerski državni zbor slovesno skončali. Nove volitve ali „korteži“ na Ogerskem vzbujajo velik nemir. Kaj pa hočejo naši slovenski prekmurski bratje storiti, o tem še nič ne vemo. Želimo pa, da se vzdramijo; saj jih je 60.000 duš. — Gosposka zbornica je najvažnejše reči pustila nerešene: olajšavo šolskih bremen po Lienbacherjevem nasvetu, gališko novo železnico, nakup Elizabetine železnice. Liberalnim gospodom starikom je se tako mudilo v toplice, da so vse popustili in odšli. Zatoraj pričakujemo, da nam minister grof Taaffe od cesarja izprosi, naj se pozove v državni zbor več delavnih zlasti konservativnih mož. — Na Dunaji imajo strašno kužno bolezen „gobavi tifus“. — Iz mnogih dežel prosijo, naj se uvede borzni davek. Na Koroškem izkapajo staro rimsko mesto „Virunum“ in čuda, izkopali so uže več rimskih hramov, najšli mnogo denarja. — V Ljubljani so nemčurji prvokrat iz manjšine izvolili podžupana slovenskega, namreč trgovca g. Fortunu. Slišati je, da hoče sedaj tudi narodna večina slovenska za podpredsednika v kupčijski zbornici izvoliti — nemca. Iz tega je razvidno, da Slovenci poštenost s poštenostjo vračati znajo. — Veliko hrupa dela to, da se je general Uhacij, 70letni mož, na Dunaji ustrelil; pravijo, da je to storil vsled razpora s vojniškim ministrom, ki ni mogel čakati na nove velikanske kanone za pomorske baterije, ampak jih je takoj od Kruppa na Pruskem naročil. Uhacijevi kanoni so iz ujepljenjenega bronu in jako izvrstni in rajni mož nam je priskrbel močno brambo za domače in primeroma male denarje. — Na Gališkem je mesto Senava pogorelo, 300 rodbin je brez strehe. — Krajine magjarski ministri še

niso izročili hrvatskemu banu. — Jeseni volijo Srbi novega patrijarha.

Vnanje države. Nemški Judje imajo skoraj vso kupčijo z zrnjem v rokah ter določujejo ceno. Od l. 1879 do denes so pri 1000 kilo rži ceno od 140 mark (ena velja 50 kr.) potisnoli do 200 in tako okolo 633 milijonov dobička v žep vtekoli, oziroma Nemcem vzeli. — Vsled preganjanja katoliške Cerkve je okolo 1000 farnih cerkvá brez župnikov. Na Bavarskem vršijo se sedaj nove volitve; katoličani konservativci hočejo na vsak način zmagati. — Ruski car biva v Gačini, svojo robino pa je poslal v cesarski grad blizu Moskve. Vojni minister Miljutin, oča sedanje ruske vojske, je ministrovanje položil. Na njegovo mesto je pozvan general Vanoski, tudi izvrsten mož; cesar želi vojaške potroške zmanjšati in sploh bremena davkoplačilcem olajšati. — Bolgarski knez, nemški princ Battenberg, bo najbrž iztiran, ker hoče svojevoljno vladariti, naslednik mu baje bo ruski knez Dundakov-Korsakov. — Srbski knez Milan obiskuje našega, nemškega in ruskega cesarja; sedaj je uže v Berlinu. — Turki in Grki še se niso pobotali zaradi nove meje. — Zoper Francoze v Algijeru so se vzdignoli Arabi in je bilo uže mnogo francoskih vojakov ubitih. — Angleži so v Irlandijo postavili vojsko 30.000 mož, da branijo angleške grajščake zoper obupane in tlačene Iree. — V Ameriki so začeli ožino Panamsko prekapati in rov delati, po katerem bo Atlantiško morje z velikim Ocejanom spojeno.

Za poduk in kratek čas.

Poslanci dr. Tonkli, dr. Schmiderer, dr. Vošnjak pa Slovenci.

III Nikdo ne bo tajil, da je pri sedanjem poučevanju v nemškem jeziku jako potrebno, dijakom, ki ne znajo dobro nemški, predmet pojasniti v njih materinščini. To mi bode vsak strokovnjak ali šolnik pritrdil. A pri nas vladni krogi tudi to zanikujejo. Spričuje naj to sledeči slučaj. Deželni šolski svet je imel oddati službo za zgodovino in geografijo na gimnaziji v Gorici. Vlada je nasvetovala za to tri prošilce, ki so znali samo nemški. Temu nasproti sem jaz nasvetoval tri prošilce, ki so poleg strokovnjaških zmožnostij imeli še druge prednosti ter zlasti znali deželna jezika. To njih prednost sem posebno poudarjal, češ, zmožni obeh deželnih jezikov, bodo nemščine neveseljem dijakom lehkó predmet v materinščini pojasnovali. A kaj mi je odgovoril predsednik deželnega šolskega sveta, tržaški namestnik baron Depretis: „Meni se zdi nepotrebno, da učitelj učencem tako reč v materinščini pojasnuje; navzočen bi celo prepovedal učitelju, ki bi hotel dijaku v njegovem jeziku predmet pojasniti, kajti to bi se godilo le v škodo nemškemu jeziku.“ (Čujte! čujte!

na desnici.) In odločil se je za nasvetovane tri Nemce; tudi visoka vlada je potem imenovala za učitelja zgodovine in zemljepisa moža, ki razume samo nemški. Če se moramo bojevati za tako očitna načela, potem izgubimo zaupanje v vlado, ki trpi take moze na čelu. Lahko bi navedel še druge enake slučaje, a tega ne bodem storil, ker omenjeni slučaj dovoljno pojasnuje naše stanje. Povdarjati pa moram, da naši kandidatje drugod le težko dobivajo službe, ker prednosti, ki so v naši domovini neprecenljive vrednosti, ne pomagajo nič v drugih, n. pr. nemških pokrajinah. Drugi deželni šolski sveti se ne ozirajo na nje, ampak za imenovanje nasvetujejo le lastne deželane; iz tega pa zopet izvira, da naši kandidatje suplirajo po 6 do 8 let in nazadnje še ne dobé nobene službe.

Dalje se ozrimo na učni jezik v učiteljskih, ki nam izrežajo učitelje za ljudske šole. Vsak bi mislil, da se v učiteljskih po slovenskih deželah poučuje v jeziku, v katerem bode enkrat ljudski učitelj otroke poučeval, namreč v slovenskem. To bi bilo pač naravno, ker dobro mora znati jezik, v katerem bode enkrat poučeval. A pri nas je vse narobe.

V Ljubljani sta učiteljski, v katerih se večinoma nemški poučuje; v Gorici je žensko učiteljske, v katerem se trije predmeti le nemški poučujejo. V četrtem letu se poučujejo vsi predmeti nemški in vendar morajo učiteljice, izstopivši iz pedagogije, otroke slovenski, oziroma italjanski poučevati. V Ljubljani so mislili Bog vé koliko storiti za narod v deželi, ko so dovolili, da se prirodoznanje in naravoslovje podučujeta v slovenskem jeziku, to je ravno dva predmeta, ki se na goriškem učiteljski poučujeta le nemški, ker, reklo se je, slovenski jezik še ni dosta razvit za slovenski ta pouk. A na goriškem učiteljski se zgodovina poučuje slovenski. To vse nam dejansko dokazuje, da je slovenski jezik pripraven za poučevanje v vseh predmetih, kajti v nekaterih se sedaj slovenski poučuje v ljubljanskih učiteljskih, v nekaterih pa v goriškem. Ker je temu tako, uvede naj se povsod slovensko poučevanje pri vseh predmetih. Poleg tega se ne protivimo, da se kandidatje uče tudi nemškega jezika, nasprotno, zdi se nam celo koristno, da zna tudi nemški, ker pozneje lahko tudi iz nemških knjig zajema in se dalje izobrazuje. Ker se drugodi vse poučje nemški, zanemarija bodoči učitelj slovenski jezik, v katerem bode vendar moral otroke poučevati. Vsled tega nekateri učitelj zna tako slabo slovenski, da vse njegovo poučevanje ne rodi onega sadu, ki ga pričakujemo od njega.

Učiteljske v Mariboru ima nalogo odgojevati učitelje, ki imajo pozneje po slovenskih pokrajinah štajerskih mladino izrejevati, mariborsko učiteljske je tedaj za odgojo slovenskih učiteljev. Nad tri četrtine učiteljskih kandidatov v Mariboru je slovenske krvi, a vendar se ondi poučujejo izključljivo nemški. Kako morejo taki učitelji po

kmetih pozneje uspešno učiteljovati? Res se bi znal kdo izgovarjati, da po Štajerskem bivajo tudi Nemci. A gospoda, v Gradci sta učiteljski, eno za učitelje, drugo pa za učiteljice, ki imata odgojevati nemške učitelje. Zato naj se mariborsko učiteljske prestroji tako, da bode služilo prvotnemu namenu, da bode namreč odgojevalo učitelje za slovenske štajerske pokrajine; po takem naj se tudi na tem vsi predmeti razlagajo slovenski.

Na Koroškem so razmere še hujše in žalostnejše. Ker ondi ni nobene slovenske ljudske šole, tudi o slovenskem učiteljski ni ne duha ne sluha. A visoka vlada je dolžna gojiti slovenski jezik tudi na Koroškem; zato jej resnobno in toplo priporočam, da bi se obljuba njenega programa, jednako skrbeti za vse narode, tudi raztezala na koroške Slovence. (Dobro! dobro! na desnici).

Dalje prihodnjic.

Smešničar 23. Blizu Sotle ne daleč od Save stanuje kmet, ki ima 2 uri od doma vinsko gorico, na bribu pa klet. Spomladi sprazne precej velik sod in ga dene sušit pod strešje. Bližnji sosed pri gorici to zapazi in zmuzne v sod vinskega kamna kljuvat, ko je vedel, da gospodarja ne bo kmalu v gorico. Ali, o joj, na enkrat nagne se veliki sod na stran, se zaziblje in zavalil nazdol ter leti s tatov vred naprej, dokler v šumi ne obtiči. Ubogi tat komaj iz sode prikobaca ves obtolčen in krvav. Nikoli ni šel več vinskega kamna krast.

J. Ž.

Razne stvari.

(C. k. namestnik baron Kubeš) bil je včeraj v Mariboru in ogledoval šolske prostore; tudi šolske sestre je obiskal in bil jako zadovoljen. Okrajni glavar Seeder odide 15. t. m.

(Slovenski znajo na cesarjevičevem dvoru), kajti slavnemu srenjskemu zastopu občine Arlice-Janžvrh v Ribnici je se doposlal na čestitanje h poroki sledeč odgovor: „Njegova cesarska in kraljevska visokost, cesarjevič Rudolf, zahvaljuje se za čestitno pismo. Grof Bombelles.

(Od sv. Urbana pri Ptuj) se nam piše, da so ondi začeli novo šolsko poslopje staviti, ki je bilo premalo. Prostora je se z dovoljenjem knezoškofijskega ordinarijata od cerkvenih gorice dobilo. Farani, Svetinski vsem prvi, začeli so uže opeko iz Ptuja dovažati. Z božjo pomočjo in podporo za poduk in izgojo mladine požrtvovalnih ljudi upamo novo šolo še letos pod streho spraviti.

(Iz Dola pri Hrastniku) se nam poroča, da so ondi pri Samasi v Ljubljani si naročili 4 nove zvone v septimakordu. Dne 31. jul. jih namislijo v zvonik potegniti, ko bodo farnega patrona, sv. Jakoba, častili.

(Celjski tiskar Rakusch) izdava s pomočjo poslanca dr. Forreggerja jako nesramen in ščunarski list „Cillier Zeitung“. V zadnjem listu hoče nek dopisun iz Žavea, ki pa bržčas svoje bedarije